Un futur immediat marcat pels dubtes

Amb el mercat d'hivern obert de bat a bat, alguns futbolistes del primer equip veuen com les seves opcions de tenir minuts es redueixen i rumien si enfilar la porta de sortida i buscar un nou destí és la millor solució per resoldre la seva situació

Juan Cámara controla la pilota durant l´únic partit de Lliga que ha jugat aquest curs a Montilivi.

Per a molts, que el mercat estigui obert, sigui a l'estiu o a l'hivern, és sinònim de fitxatges. Sembla que ara, a Montilivi, només es treballi per rebre amb els braços oberts un o dos davanters (en aquest cas, sempre que l'economia així ho permeti) i els noms de Rubén Sobrino (Alabès cedit pel City) i Chuli (Almeria) no fan altra cosa que sonar amb força. Si la porta d'entrada està oberta de bat a bat, tres quarts del mateix passa amb la de sortida. La mateixa per la qual va passar sense pensar-s'ho massa Saúl García, posant rumb a Palma a la recerca dels minuts que mai va tenir a Montilivi, fet que el va deixar més enfadat del que semblava. Podria no ser l'únic a agafar la mateixa direcció. Bàsicament, perquè la situació de tots els jugadors del primer equip no és la mateixa; enguany Machín té més fons d'armari i ha donat més oportunitats que en altres temporades (ha utilitzat 23 futbolistes a la Lliga), però com és evident, n'hi ha que gaudeixen de molt més protagonisme que no pas d'altres. Més ara amb tota la segona volta per davant i l'aterratge d'algunes cares noves (Angeliño i Maffeo). No vol dir això que ara el vestidor es buidi per complet, però l'arribada de reforços i aquest període de gener és ideal per repassar la situació d'alguns jugadors que, o no tenen protagonisme, o que poden perdre'l a partir d'ara.

Un dels casos més evidents és el de Juan Cámara, un futbolista que l'estiu passat feia la pretemporada amb el primer equip del Barça sota les ordres de Luis Enrique i que va arribar a Montilivi a la recerca de protagonisme. A l'hora de la veritat, però, a l'andalús se l'ha vist poquíssim. Només va ser titular en el fluix partit de Copa al camp de l'Osca (1-0) i a la Lliga ha col·leccionat un parell d'estones. En total, 24 minuts en gairebé tota una volta. Machín no hi confia i cancel·lar el seu acord de cessió amb el Barça sembla la millor opció, encara que ni des del club ni tampoc el jugador diuen res respecte a això. Tornar al filial blaugrana, on hi ha jugat les últimes tres temporades, podria ser una bona opció per al jugador. El Barça B, líder del grup tercer de Segona B, el rebria amb els braços oberts i es convertiria en un reforç de garanties per intentar aconseguir l'ascens de categoria.

Amb més d'un centenar de partits al Girona i un dels futbolistes més emblemàtics del club, Felipe signava encantat la seva renovació per a una temporada més el passat estiu. L'últim any només va jugar 19 partits i sabia que aquest curs el seu rol, en un principi, tampoc seria el d'actor principal, però a l'hora de la veritat el cert és que al català no se l'ha vist res de res. Va jugar 68 minuts a la Copa del Rei i prou. Perquè a la Lliga, encara no ha debutat. Ha estat convocat alguna vegada, però fins ara no acumula ni un minut. Menys del que realment esperava. A més, la possibilitat que el club reforci encara més la davantera el deixa amb encara menys opcions.

De propostes per acabar la temporada a un altre club en té, i alguna no massa lluny de casa, però fer ara les maletes no és una de les prioritats d'un Felipe qui encara espera poder convèncer al cos tècnic que, tard o d'hora, mereix una oportunitat.

El passat mes de maig, el central es lesionava de gravetat al genoll i havia de passar per la sala d'operacions. No ha estat fins ara que Mas no ha deixat del tot enrere aquella lesió. S'entrena amb normalitat i l'únic que li falta és agafar el to físic i el ritme de partits. Bàsicament, perquè no juga des del 27 de febrer de l'any passat (0-1 al camp del Llagostera). Amb un munt de centrals en nòmina a la plantilla, ell sap que les opcions de jugar són remotes i gairebé nul·les. El club també n'és conscient i per això el vol cedir a un equip de Segona B. Ell també té coll avall que aquesta és la millor opció. Té alguna proposta al damunt de la taula i ara només cal donar-hi el vistiplau. Tot i això, la setmana passada ell mateix assegurava que només marxarà si es troba físicament «al cent per cent» i que intentarà anar a un equip que li ofereixi un «bon projecte». De temps per acabar-s'ho de rumiar en té.

Va ser un dels herois d'ara fa dues temporades, però a dia d'avui l'andalús no té el mateix protagonisme que dos anys enrere. No l'ha ajudat una lesió que el va tenir unes setmanes fora de combat, però el cert és que Machín no hi ha confiat cegament, fent jugar abans Coris i ara, Maffeo. Suma 14 partits (11 de titular) i 953 minuts. No és la situació que s'imaginava, però tampoc ha perdut del tot la paciència encara que fa un mes que no juga (la seva última aparició va ser al camp de l'Alcorcón). Caldrà veure si en aquests propers partits (Còrdova, Sevilla Atlètic i també Elx) té més protagonisme; si no és així, potser podria canviar de parer.

Amb problemes al genoll des de fa un grapat de mesos, una lesió que l'ha obligat fins i tot a operar-se, Richy encara no ha pogut jugar ni un sol minut aquesta temporada. A més, la recuperació s'allarga més del previst, tot i que el jugador segueix treballant al cent per cent per tornar al més aviat possible. Amb la posada a punt de Kiko Olivas, Machín té cinc centrals a disposició, per la qual cosa al gallec no li serà gens fàcil jugar quan torni. Tot i la seva situació, la seva idea és complir el contracte (s'acaba aquest 30 de juny).

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2017/01/13/futur-immediat-marcat-pels-dubtes/823468.html?utm_source=rss